

בבית המשפט השלום בירושלים

ת.א. 51677-10-15

26.10.15

בעניין:

אבו לטיפה ת"ז

ממחנה קלנדיה

באמצעות בייכ עוה"ד גאדה חליחל ו/או עו"ד עאמר יאסין

בייצוג מטעם המוקד להגנת הפרט

שדרות המגינים 42, חיפה 33262

טל: 04-8555157, פקס: 04-8145802

התובע

ג ד

מדינת ישראל

(משרד הביטחון, שירות בתי הסוהר ושירות הביטחון הכללי)

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

רח' מח"ל 7, ירושלים

ת"ד 49333, ירושלים 91493

טל: 02-5419532, פקס: 02-5419581

הנתבעים

מהות התביעה: נזיקין, נזק גוף.

כתב תביעה

הצדדים:

1. התובע יליד 20.8.95 מגיש תביעה זו בעניין שרשת של מעשים ו/או מחדלים (להלן האירועים) שהוא מייחס לחיילים, אנשי צבא, גורמי רפואה, סוהרים וחוקרי שבי"כ במתקן החקירות של השבי"כ בשקמה (להלן כוחות הביטחון), שאירוע מיד עם מעצרו ביום 4.11.13 ונמשכו במהלך חקירתו והחזקתו בידי שלוחי הנתבעת.

בכל הזמנים הרלבנטיים לתביעה, היה התובע נתון במשמורת חוקית של שלוחי הנתבעת-זרועות הביטחון הנזכרות, בשטחים ובתוך ישראל; ובאותם מועדים, עת פעלו הללו במסגרת תפקידם, נקטו כלפיו באמצעים אסורים ו/או נמנעו מלפעול על פי חובתם. לכאורה, עולים המעשים והמחדלים כדי התעללות ו/או עינויים אסורים באופן מוחלט על-פי כל דין.

כתוצאה מהאירועים נגרמו לתובע נזקים פיזיים ונפשיים קשים.

2. הנתבעת הינה מדינת ישראל על זרועותיה השונים: משרד הביטחון, שירות בתי הסוהר ושירות הביטחון הכללי. הנתבעת הינה המופקדת על הביטחון והסדר הציבורי במקומות

התרחשויות של האירועים השונים, כפי שיתואר להלן. הנתבעת פעלה באמצעות כוחות הביטחון והינה אחראית באחריות ישירה ו/או שילוחית לכל מעשה ו/או מחדל של אלה שפעלו במהלך האירועים בשמה ומטעמה. כוחותיה הם אלה שביצעו את המעצר.

בנוסף הנתבעת הנה המחזיקה ו/או המפעילה ו/או האחראית על מתקני החקירה והכליאה בהם התרחשו חלקים מהמעשים ו/או המחדלים נשוא התביעה. הנתבעת הנה האחראית בין היתר על פעולות החיילים, החוקרים, הסוהרים ואנשי הרפואה ובכללן פעולותיהם ומחדליהם של אלה שטיפלו בתובע ו/או מי מטעמם ו/או מי שמבצע את הוראותיה ו/או פיקודיה במתקן החקירות. הנתבעת הנה האחראית על שלומם, על שלמות גופם ובריאותם של העצורים ו/או המעוכבים המוחזקים על פי הדין באחריותה ו/או באחריות מי מטעמה. הנתבעת פעלה באמצעות חייליה ו/או שוטריה ו/או סוהריה ו/או אנשי הרפואה, ו/או חוקריה (להלן כוחות הביטחון) והיא אחראית באחריות ישירה ו/או שלוחית לכל מעשה ו/או מחדל של אלה.

האירועים:

צה"ל

3. התובע נעצר בביתו במחנה קלנדיה לאחר חצות אור ליום 4.11.13. חיילים פרצו לבית המשפחה התנפלו על התובע והשליכו אותו על הרצפה. לפני ואחרי שנאזק חיילים בעטו בו והכווהו בכל חלקי גופו ובמיוחד בראש ובגב, בהתעלם מפציעות קודמות אודותיהן מסר לחיילים (וראו: להלן).
4. וחרף ידיעתם על הפציעה הקשה בידו הידקו בחוזקה את אזיקי הידיים. הידוק זה גרם לאיבוד תחושה בבוהן יד שמאל ולתחושת נימול שנמשכה זמן רב לאחר מכן.
5. החיילים הוליכו את התובע מביתו ועד למחנה אלרם. בדרך היכו אותו באכזריות: בעטו, היכו, חבטו בו בקתות הרובים, קיללו והשפילו. למחנה הגיע חבול בגופו ובפניו כואב ומושפל.
6. כאן פגש בו קצין (איש שב"כ?) בשם הלאל, שפנה אליו בדברי לעג ובקללות. התובע השיב לו. הלאל פנה לחיילים והורה להם דבר מה בעברית. אלה הכו אותו "מכות רצח" במהלך הנסיעה.
7. המעשים, החל מתחילת המעצר ובזמנים בהם היה התובע נתון במשמורת הצבא, מהווים שימוש לא סביר בכח ו/או תקיפה מתמשכת בנסיבות מחמירות, ועולים כדי עינויים. וזאת בהיותו כפות וחסר ישע. בכך הפרו החיילים את המשפט והדין הצבאי, את האיסור המוחלט

לענות, ואת זכותו הבסיסית ביותר של התובע המוקנית בדין לכל אדם ועצור, שלא להיות נתון לעינויים, ליחס אכזרי, בלתי אנושי, או משפיל.

8. הרכב עצר במקום לא מוכר לתובע. חובש (!) בעזרת מתורגמן ערך לתובע "בדיקה רפואית". לדברי התובע החובש ראה את פניו החבולים ואת פיו המדמם שמע ממנו על התעללות החיילים ונתן לו אקמול.

9. המתורגמן, שסייע בידי החובש, הורה לתובע לסמן בטופס הרפואי "לא" לגבי כל הסעיפים המנויים בו. התובע סירב להוראה זו וסימן "כן" בהתאם למצב בריאותו הלקוי משכבר, ועל טופס זה חתם.

10. לתובע נגרמו בעבר שברים בגב ובראש, וקרע גידים ביד. כתוצאה מאלה הוא סובל עד היום כאבים עזים באברים אלה, נוטה להתעלף ולאבד את ההכרה, וכי הוא נוטל תרופות דרך קבע. לנוכח דבריו זומנו והתקבלו העתקי מסמכים מתיקו הרפואי של התובע.

11. ניתן לראות, שהרישום במסמכים הרפואיים של הצבא, תומך בדבריו: כאמור התובע סימן בעצמו את מצבו הבריאותי ב- "נספח ו' – שאלון רפואי לעציר" (המצורף כנספח א' לנספח 3 לכתב התביעה - מכתב התלונה מיום 23.3.114). על טופס זה חתם. התאריך הרשום הוא יום המעצר.

התקבל גם "נספח ג' – שאלון רפואי לעצור" (המצורף כנספח ב' לנספח 3 לכתב התביעה - מכתב התלונה מיום 23.3.114). זה דומה לנספח ו' אך לא זהה לו. בנספח זה נרשמו פרטי של התובע ובו מסומנת רק העמודה "לא" באופן גורף. מסמך זה אינו נושא תאריך, לא חתימת כלוא, לא פרטי הגורם הרפואי ולא חתימה ולא חותמת של גורם זה.

12. "נספח ד' – בדיקת רופא לעציר לפני כליאה" (המצורף כנספח ג' לנספח 3 לכתב התביעה - מכתב התלונה מיום 23.3.114). הרישום בנספח זה אמור להתבצע ע"י רופא צבאי בעת בדיקת העצור (לעומת "נספח ה'", שאמור למלא פרמדיק, מסך שלא התקבל) ולהתייחס לכל תלונותיו. ניתן לראות, שפרטי "נספח ד'" נרשמו באופן רשלני ולוקים בחסר, בלשון המעטה: במספר הזיהוי של העצור חסרה ספרה, שם העצור משובש, הרישום "ללא תלונות נוספות" אינו עולה בקנה אחד, ולמעשה מחסיר ומגמד את מגוון הבעיות הרפואיות מהן סובל התובע ועליהן הוא הצהיר ב"נספח ו'". כך גם לא נרשם דבר באשר לאיזור האיזוק (שורה אחרונה תחת "מראה כללי").

כל אלה לצד הליקויים הבולטים בתיעוד מצבו של התובע, מעלה חשד להתנהלות ממניעים זרים, ולהעלמה מכוונת של ראיות להתעללות החיילים, כאמור לעיל. ועל כל אלה, בניגוד למתחייב, "נספח ד'" אינו נושא פרטי רופא אינו חתום בחתימת יד ובחותמת של רופא.

יצוין, שבהעתק המסמכים שהתקבל, כתב היד של נספח ד' נראה זהה לזה שב"נספח ג'" המצורפים לנספח 3 לכתב התביעה - מכתב התלונה מיום 23.3.114.

13. מן האמור עולה תמונה קשה של רשלנות, של הגורם הרפואי, ו/או, שרופא שבדק את התובע התרשל במילוי תפקידו והפר חובתו כלפי העצור שלפניו, ותוך הפרת חובה חקוקה. המדובר למעשה בחשד לשיבוש והעלמת מידע רפואי חיוני תוך סיכון לחיים ולגוף, וסיכול הליכים מתחייבים בדין כלפי החיילים המעורבים באירועים ולכל הפחות רשלנות.

14. ויודגש: לאור האמור בראש "נספח ו'" המופנה לעצור: "השאלון והבדיקה מטרתם אחת- לשמור על בריאותך! העלמת מידע מסכנת את בריאותך!" עולה, שהתעלמות הגורם הרפואי מהצהרת העצור, ורישומיו הליקויים נעשו ברשלנות. בכך מנעו מהתובע את המענה ההולם למצב בריאותו הרופף ופגעו בגופו ובנפשו באופן ממשי ואף גרמו להחמרה במצבו.

15. ויודגש, מבלי לחדש: המציאות בשטח מלמדת, כי החל מן המפגש של העצור עם החיילים הפועלים למעצרו, ממועד זה בו הוא מופקד במשמורתם, נתון העצור בסיכון ממשי לפגיעה בגופו ובנפשו. סיכון זה מתממש כעניין שבשגרה והתממש הלכה למעשה בעניינו של התובע. חובה על כל רופא צבאי, הפוגש את העצור במהלך השעות הקריטיות ביותר, לעשות, ולו על-פי הפקודות, לאיתור חבלות צפויות בגופו של העצור. חובה על הרופא לבחון מיוזמתו ולתעד פגיעות, אם אירעו, וחובה עליו לדווח על כך לכל הגורמים המוסמכים. אף חובתו המוסרית והאתית מחייבת רופא, ובוודאי רופא צבאי, לצפות ולעשות באופן אקטיבי את חלקו בעבודה המפרכת של מניעת מעשי התעללות של חיילים בעצורים פלסטינים, בנסיבות כגון דא.

16. חובת רופא כלפי עצור, שאת דבר כשירותו למעצר הוא מאשר בתוקף היותו רופא, מחייבת אותו לתעד במדויק את מצבו הרפואי של כל עצור, ומחייבת אותו לדאוג למתן טיפול רפואי ותנאי מעצר הולמים למצבו של העצור שבפניו. המסמכים הרפואיים הנזכרים מצביעים על רשלנות רבתי העולה כדי כשל מערכתי של הגורם הרפואי הצבאי ושל הדרג הפיקודי, שתרמה להחמרה במצבו של התובע.

שב"כ - שב"ס

17. התובע הגיע למתקן החקירות של השב"כ בכלא שקמה ביום 4.11.13. בקליטתו נמסר שם התייעוד הרפואי הצבאי הנזכר לעיל והוא נבדק ע"י רופא. התובע מסר כי הוא סיפר לרופא על התעללות החיילים, וכי "הרופא ראה ולא עשה כלום. רק בדק את לחץ הדם שלי". עוד מסר שלא ניתן לו טיפול תרופתי כלשהו, הגם והוא סובל מבעיות כרוניות ידועות. בהקשר זה ראו גיליון הטיפול התרופתי המרוכז (המצורף כנספח ד' לנספח 3 לכתב התביעה - מכתב התלונה מיום 23.3.114).

18. מייד לאחר קליטתו הובל התובע לחקירה אינטנסיבית שנמשכה למיטב הערכתו יותר משבוע. בכל אחד מימים אלה ניתנו לו להערכתו, כ-2 שעות מנוחה בלבד. לאחר שובו מאגף המדובבים, התמתן מספר השעות בהן נחקר. בכל זמני החקירה נאזקו ידיו לכסא החקירה. התובע ציין, שכבר במעצר הקודם (מאי 2012), אסר הרופא לאזוק את ידיו, וכי הדבר היה אסור גם במעצר הנוכחי ובכל זאת נאזק גם אז וגם עתה. האיזוק הממושך גרם לו סבל קשה. יוער, כי אין בידינו תיעוד רפואי לאיסורים אלה.

19. התובע מסר, שבאחד מימי החקירה בהיותו אזוק לכסא בחדר החקירה, איבד הכרה (או סבל מהתקף אחר) ונלקח לרופא. רק בעקבות אירוע זה ניתנו לו בכל יום 2 כדורים. הוא חושב שטרופין. וחושב שבעקבות זאת לא נכלא בבידוד אלא עם עצורים נוספים.

20. לאחר זמן, בהיותו בצינוק, שוב איבד התובע את הכרתו. אחד העצורים הזעיק סוהרים והתובע נלקח לרופא. הרופא לא שינה את התרופה הנזכרת. התובע, מסר לרופא שהוא נוטל תרופה קבועה וביקש שידברו עם משפחתו כדי לקבל את שם התרופה, ולדבריו, "הם לא הסכימו."

21. למיטב זכרונו הוחזק התובע במתקן החקירות עד לאמצע חודש דצמבר ומשם הועבר לכלא עופר.

22. חרף מצב בריאותו הלקוי של התובע עובר למעצר, הוא היה נתון במתקן החקירות של השב"כ למשטר חקירות שהתעלם משלל הבעיות הכרוניות הקשות, שהיה ידוע, או חייב היה להיות ידוע לגורמי הרפואה והחקירות במתקן. ולרבות: חקירה אינטנסיבית לתקופה ארוכה, איזוק לכסא בכל שעות החקירה, וכי חרף מצבו זה נמנע ממנו טיפול תרופתי בתחלואה כרונית בתקופת החקירה ובקשתו כי יצרו קשר עם משפחתו ותינתן לו התרופה שנטל בקביעות עובר למעצרו ואת שמה לא זכר, סורבה.

כל אלה גרמו להחמרת מצבו, להתקפי אבדן הכרה (או התקף אחר) לכאב וסבל קשים, שאותם, בקלות, ניתן היה למנוע.

מן האמור עולה חשד מבוסס לזיקה הדוקה ובלתי נפרדת בין רופאי מתקן החקירות וחוקרי השב"כ ולכשלים חמורים בהפעלת משטר חקירות קשה בהינתן מצבו הבריאותי ואשר הועצם כתוצאה ממניעת טיפול רפואי הולם, חרף בקשותיו. מצב דברים זה מעלה חשד להתנהלות בלתי סבירה בעליל, לרשלנות רבתי, להפרות חובת רופא כלפי התובע, להפעלת אמצעי חקירה לא לגיטימיים, ולפגיעה בזכויות הבסיסיות ביותר, המוקנות לו בדיון.

23. בהקשר זה בית המשפט הנכבד מופנה לבג"ץ 5553/09 הועד הציבורי נגד עינויים נ' ראש ממשלת ישראל ואח'. העותרים ביקשו סעד כנגד אופן השימוש באמצעי כבילה במהלך חקירות שב"כ. הגם מצא ביהמ"ש לדחות את העתירה בשל כלליותה (פס"ד ניתן: 26.4.10)

מעגן פסק-הדין, מפי כבוד הנשיאה (בדימוס), את עמדת המדינה, את ההבהרות ואת חוה"ד הרפואית, שהניחה בפני בית המשפט. וכל אלה באשר לשיפורים שהונהגו בצורת הכבילה, לתשומת הלב הניתנת מראש לבעיות רפואיות של הנחקר, שאינו יכול להיות נתון בכבילה הרגילה, להיעדר נזק נוירולוגי מעצם הכבילה ולקיומם של נוהל וביקורת על חוקיות אמצעי החקירה הננקטים במהלך החקירות. לנוכח אלה, הניח בג"ץ, "שיש הקפדה על כך שלא ישמשו ללחץ ולא יכאיבו וכי ישיבת הנחקרים הכבולים לא תגרום להם נזק בריאותי" וכי, "חזקה על המשיבים שיקפידו כי אכן האיזוק יתבצע באופן שנמסר למומחה הרפואי".

24. התובע טוען שכל שהבטיחה המדינה בפני בית המשפט העליון הופר באופן גס בעניינו.

25. כאמור התבקשו והתקבלו משב"ס מסמכים רפואיים של התובע. העתק ממלוא התיעוד הרפואי שהתקבל צורף לנספח 3 לכתב התביעה - מכתב התלונה מיום 23.3.114 ומסומן כדלהלן:

המסמכים הצבאיים שצוינו לעיל ומסומנים א' ב' ו-ג'.

העתק גיליון "היסטורית תרופות" למעצר נוכחי בשקמה ובעופר, 1 עמוד, מסומן ד'.

קבוצת מסמכים מן המעצר הנוכחי במתקן חקירות שב"כ בשקמה ראשון מיום 4.11.13 ואחרון מיום 8.12.13, (סה"כ 11 עמודים) סומן ה'.

קבוצת מסמכים ממעצר נוכחי בכלא עופר ראשון מיום 17.12.13 ואחרון מיום 28.12.13, (סה"כ 5 עמודים) מסומן ו'.

קבוצת מסמכים ממעצר קודם בכלא עופר מיום 10.5.12, (סה"כ 5 עמודים) מסומן ז'.

26. עיון במכלול המסמכים הרפואיים (ולרבות הצבאיים) מאמת בעניינים העיקריים את גרסת התובע. יחד עם זאת מעלה העיון מספר תמיהות, שאת פשרן ניתן, להבנתנו, לפענח רק מעיון בתיעוד החקירות ומאיתור מסמכים רפואיים נוספים, שיש יסוד להניח שלא הועברו (ואו שמא נמנעו מלתעד אירוע זה או אחר!).

27. ככל הידוע הגיע התובע למתקן החקירות של השב"כ לפחות עם תיעוד רפואי צבאי שהוכן שעות ספורות לפני כן, המסומן א-ג לנספח 3 לכתב התביעה, הנוכחים לעיל. ועל כן תמיהה: הכיצד רשם רופא המתקן בגיליון הקליטה ביום 4.11.13, שהתובע בריא בד"כ, לא מקבל טיפול תרופתי קבוע, וכי לפני שנתיים סבל משבר ברגל ימין? הכיצד לא התייחס לשלל בעיות הבריאות החמורות, שסימן התובע, ולהן השלכות ישירות לגבי משטר חקירות שאסור להפעיל כלפיו? ולנוכח אלה, הכיצד לא עשה דבר לבירור הטיפול התרופתי הקבוע שהוא נוטל ולא דאגו שיופק לו באופן מידי?

28. עיון בכל קבוצות המסמכים מהשב"ס תומך, אכן, באופן מלא בתלונה בדבר התרשלות רבתי בטיפול בתובע ובדבר מחדלים בתיעוד מצבו הרפואי, סתירות בין האבחונים הרשומים במסמכים השונים, הבלחות של התייחסות למצב בריאות כרוני קודם למעצר, וידוע, המחייב טיפול תרופתי קבוע, ואשר מתגלה לפתע, ולהיעדר מוחלט של טיפול תרופתי מיום

קליטתו ב-4.11.13, ובמשך למעלה מ-3 שבועות (שאז טופל באופטלגין, ובמוסקול כשבוע לאחר מכן). לעומת זאת לטיפול תרופתי באפילפסיה זכה התובע רק ב- ביום 28.12.13, כחודשיים לאחר שנעצר וכעשרה ימים לאחר העברתו משקמה לכלא עופר. ורק אז מתועדת פניה ראשונה למשפחה בעניין. ונדגיש: התובע ביקש לעשות זאת עוד במתקן החקירות של השב"כ.

29. לצד אלה מתועדת אפיזודה רפואיות אותה התובע לא ציין. ראו: רישום בגיליון רפואי מ- 28.11.13 שעה 07:02 "אין מניעה לכבילה למיטה, השגחה רמה "ב"..." ויתר הפרטים שנרשמו בגיליון זה וראו בדיקה נוספת באותו יום. עניין זה מעלה תמיהות קשות: האם ניתן אישור הכבילה בקשר לאירוע אליו התייחס התובע כאבדן ההכרה? האם אכן נכבל למיטה, ואם כן מדוע, לכמה זמן והאם נכבל בהתאם לכל הנהלים ולרבות השגחה ותיעוד מלא? ואם ניתנה הוראה זו בהתאם לפרקטיקה הנוהגת, האם קשור הדבר למצבו הכרוני, שהיה ידוע, או מתחייב היה שיהיה ידוע, ולא טופל כראוי? האם היה בבחינת אמצעי חקירה לא לגיטימי? האם נמסר לבאי כח התובע כל התיעוד הרפואי האצור במערכת השב"כ, זכות המוקנית לתובע ע"פ דין?

30. יוער, כי בהינתן מצבו של התובע ייתכן ואירועי אבדן הכרה עליהם מסר התובע, התרחשו בחלקם בכלא עופר (וראו: המסומן ה' לנספח 3). כמו כן לא נמצא תימוכין בתיעוד הרפואי שהועבר, להוראות רופא בדבר האיסור לאזוק אותו. הגם, לאור מצבו, וכמובטח בבג"ץ 5553/09 הנ"ל, חובה הייתה להורות שהתובע לא יאזק במהלך החקירה כמו גם הוראות רפואיות נוספות לאור נסיבותיו הרפואיות.

31. ואם לא די בכל אלה השוו לגיליונות הרפואיים של שב"כ בעת קליטתו של התובע במעצר הקודם ב- 10.5.12 (מסומן ו' לנספח 3). ראו: סימוני חיובי בדבר תחלואת נפש בעבר וניסיונות אובדניים בעבר. הכיצד אין כל התייחסות של הסגל הרפואי במהלך כל תקופת המעצר נשוא התביעה במתקן החקירות של השב"כ בשקמה, למידע אשר קיים במערכת בריאות וטיפול ממוחשב של שב"כ? נחזור ונדגיש: פרטים אלה ונוספים המצביעים על תחלואה כרונית קשה ולרבות בתחום תחלואת נפש, או עצבים, היו בפני הרופא הקולט ביום 4.11.13 (מסומן א' לנספח 3). ולא מיותר להדגיש: התובע הוא שסימן זאת שעות ספורות לפני שנקלט בשקמה. וחרף זמינות המידע לסגל הרפואי בשקמה ממקור שב"כ וממקור צבאי טרי, זנחו כך את הטיפול בו ו/או התרשלו בטיפול בו ו/או מנעו מנו קבלת טיפול חיוני ואפשרו משטר חקירות העולה כדי עינויים במצבו הנתון, מה שגרם להתדרדרות במצבו.

32. מכלול הדברים מעלה תמיהות לא פשוטות הן בעניין הזיקה, רופא - חוקר, והן בעניין תפקוד רשלני העולה, לכאורה, כדי רשלנות רפואית מצד הגורם הרפואי במתקן החקירות של השב"כ.

33. כאמור, במהלך המעצר הופעלה אלימות כלפי התובע. התובע התלונן בפני החיילים שביצעו את המעצר על בעיותיו הרפואיות אך הדבר לא מנע מהם להמשיך ולהכותו. התובע התלונן בפני חובש והן בפני רופא עם הגיעו למתקן החקירות, בעת שנערכה לו בדיקה רפואית ראשונה, על התעללות החיילים ועל בעיותיו הרפואיות, בנוסף, במהלך תקופת מעצרו במתקן החקירות, חש ברע, נבדק ע"י רופא מספר פעמים. התובע אף השמיע דבריו במהלך הדיונים בהארכות המעצר.

למיותר לציין כי אנשי הרפואה התעלמו מתלונות התובע, התירו את המשך חקירתו והחזקתו בתנאים קשים, על אף חומרת פגיעותיו ואף בהמשך התעלמו מהמשך תלונותיו, החמרה בסימפטומים ואף החזיקו אותו בתנאים קשים ולא נתנו לו טיפול רפואי התואם את מצבו ובכך גרמו להחמרה במצבו מבחינה פיזית, נפשית ונירולוגית.

34. בעת האירועים הופעלו נגד התובע בעת חקירתו ובמהלך מעצרו האמצעים שלהלן:
מניעת שינה: החזקת הנחקר כשהוא קשור לכיסא, ברציפות ולמשך זמן ממושך ביותר של מסי רב של ימים, תוך חשמעת מוסיקה מחרישת אוזניים בכל שעות היום והלילה.
מניעת מזון ושתייה: מתן זמן קצר ביותר של מסי דקות, לאכילה שתייה וצרכים במשך תקופה ארוכה.

כיסוי ראש: כיסוי ראש הנחקר בשק מסריח במשך תקופות ממושכות.

מניעת רחצה: מניעת החוקר מלהתרחץ במשך תקופה ממושכת.

אימים והשפלות;

קשירות בתנחות מכאיבות: קשירת הנחקר לכיסא כשידיו קשורות מאחורי גב הכיסא לתקופה ממושכת, וכן בתנחות אחרות.

הכרחה לכרוע: בעוד ידיו קשורות מאחורי גבו, אילצו החוקרים את הנחקר לכרוע על קצות אצבעות רגליו, בתנוחה מכאיבה, ולעלות ולרדת שוב ושוב.

כליאה בתא זעיר: הנחקר מוכנס לתא זעיר מאוד, לפרקי זמן ארוכים, כשהוא כבול באזיקים ועיניו מכוסות בסמרטוט ומוחזק בבידוד.

טלטולים: החוקרים החזיקו את הנחקר בראשו, באוזניו או בחולצתו, ונהגו לטלטל ולנדנד אותו בכח קדימה ואחורה.

מכות: הנחקר הוכה בכל חלקי גופו במכות מכאיבות ביותר.

חנכות של התובע:

35. מאז האירועים סובל התובע מבעיות נפשיות, אורטופדיות ונירולוגיות קשות, התובע סובל מזעזוע מוח פוסט טראמאטי, כאבי ראש, סחרחורות, אי יכולת לעמוד בשמש, מיגרנה, הפרעות קשב וריכוז, בעיות זיכרון, שכחה, גמגום וקטיעה בדיבור, פחד וחרדה, עצבנות יתר, פגיעה בדימוי העצמי, נוטה להתבודד, אינו יכול להשתלב עם אנשים, חוסר שינה "אינסומניה", אובדן תיאבון והפרעות בשינה, חולשה כללית ועייפות מתמדת, נימול בידיים וברגליים המלווה באובדן תחושה, כאבים לאורך עמוד השדרה וברגליים. כמו כן סובל

התובע מהתקפי אפילפסיה, התנתקות ואובדן הכרה בתדירות גבוהה מזו שהייתה עובר לאירועים.

36. כתוצאה מהפגיעה נגרמו לתובע נכויות רפואיות בתחומים שונים. מבוקש בזה מבית המשפט הנכבד למנות מומחים בתחום הנוירולוגיה ו/או הנפשי ו/או אורטופדי לשם בדיקת התובע וחיווי דעתם בעניין פגיעותיו ונכויותיו וזאת בשל מצבו הרפואי, פגיעותיו, גילו הצעיר ומצוקתו הכלכלית.

37. מינוי מומחים רפואיים מטעם בית המשפט הנכבד ייעל את הדיון ואף יגרום לחסכון בהוצאות הצדדים ובזמנו היקר של בית המשפט הנכבד. יצוין כי במקרים רבים הסכימו פרקליטי הנתבעת והח"מ על מינויים מוסכמים שאף הביאו לסיום התיקים בהסדרים מחוץ לכותלי בית המשפט ולפחות יעלו את הדיונים.

38. לחילופין מבוקש להאריך את המועד להגשת חוות דעת רפואית מטעם התובע, עד לאחר מתן החלטה בבקשה למינוי מומחים, אם תדחה בקשה זו.

הפניות לרשויות החקירה ולמשרד הבטחון:

39. בתאריך 2.1.14 פנה התובע, באמצעות המוקד להגנת הפרט למשרד הביטחון, בהתאם לסעיף 5 א' (2) לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה) תשי"ב - 1952, וזאת בדרישה לחקירה ולתשלום פיצויים.

ביום 9.2.14 נתקבל אישור בדבר קבלת הודעה מאת משרד הביטחון.

למרות חלוף קרוב לשנתיים טרם מצא משרד הביטחון ליתן מענה ענייני לפניית התובע.

מצ"ב העתק ההודעה ואישור הקבלה ומסומן כנספח 1.

40. ביום 6.1.14 נשלחה דרישה לקבלת תיקו הרפואי של התובע משב"ס.

מצ"ב העתק הפניה ומסומן כנספח 2.

41. ביום 23.3.14 הוגשה תלונה בדבר חשד לשימוש כנגד עצור באמצעים אסורים ו/או מחדל בנקיטת פעולות שבחובה כנגד צה"ל, שב"ס, ושב"כ למשרד המשפטים (ראשת המבת"ן- המחלקה לבריור תלונות נחקרי שב"כ) היחידה הארצית לחקירת סוהרים ולמצ"ח.

מצ"ב העתק התלונה ומסומן כנספח 3.

התלונה של התובע התייחסה לגורמים הנמנים עם זרועות הביטחון של מדינת ישראל. שלוחיה של כל אחת מזרועות אלה עשה בו, כפי שנטען בתלונה, מעשים הנופלים בגדרי האיסור בדבר התעללות - יחס אכזרי, בלתי אנושי או משפיל. כל מעשה חמור בפני עצמו. זרועות הביטחון פועלות למעשה במשולב. הצטברות המעשים, הנעשים בסמיכות זה לאחר זה וזה בתוך זה, יוצרת מכלול של נסיבות - מצב דברים - אשר חוסה תחת האיסור המוחלט בדבר עינויים. התקיימותו עולה כדי כשל מערכת. אין מחלוקת, שהגורמים הנזכרים אמונים על שמירת בטחון הציבור בישראל. יחד עם זאת, מאפייני "הטיפול" בעצור, שעל פניו אינו נחזה כמעידה חד פעמית של אדם מקרי, זה או אחר, ובמיוחד היותם מעין גלגלי שיניים המניעים זה את זה ומפעילים בצוותא מכונה דורסנית, מכלול מאפיינים זה, לוקה באי סבירות קשה ומטרידה. התלונה מגלה על פניה, שהגורמים הנזכרים מאפשרים, לכאורה, הלכה למעשה, לשלוחיהם לנהוג בעצורים הפלסטינים בניגוד לאיסורים מוחלטים על-פי כל דין. בתלונה נתבקש כל גורם, בתחום סמכותו, להורות על ביצוע חקירה עניינית, יעילה וממצה.

42. ביום 30.4.14 אישה הפרקליטות הצבאית קבלת התלונה שנשלחה למצ"ח, אך טענו כי חלק מהמסכים הגיע לא קריא וביקשו כי אלה ישלחו אליהם שוב.

ביום 1.5.14 נשלח עותק נוסף של התלונה למצ"ח ולפצ"ר.

בפניה מיום 4.5.14 של הפרקליטות הצבאית נמסר כי נפתחה חקירה במצ"ח בעקבות התלונה.

ביום 12.8.14 נשלחה דרישה מטעם המוקד להגנת הפרט לקבלת פרטים לצורך בירור מצב הטיפול בתלונה ותוצאות החקירה.

תזכורות נוספות נשלחו ביום 23.11.14 וביום 29.12.14.

במכתב תשובה של הפרקליטות הצבאית מיום 31.12.14 נסמר כי העניין עדיין בבחינה, החקירה טרם הושלמה וכי עם סיום החקירה והעברת ממצאיה תתקבל החלטה להמשיך הטיפול.

ביום 10.3.15 נשלחה פניה נוספת מטעם המוקד להגנת הפרט לקבל עדכון בתוצאות החקירה.

במכתב תשובה של הפרקליטות הצבאית מיום 18.3.15 נמסר כי העניין עדיין בטיפול.

ביום 27.5.15 נשלחה דרישה לקבלת הבהרה האם חקירת מצ"ח הסתיימה והתיק הועבר לשם קבלת החלטה? אם התשובה שלילית נתבקש הפצ"ר לעדכן במצב התיק.

ביום 8.7.15, ביום 10.8.15 וביום 20.9.15 נשלחו תזכורות לצורך קבלת עדכון במצב החקירה.

במכתב תשובה מיום 20.9.15 של הפרקליטות הצבאית נמסר כי לאחר שהתיק הועבר אליהם הורו על ביצוע השלמת חקירה, עוד נמסר כי בתום הטיפול ישלח עדכון.

מצ"ב העתק חלופי המכתבים ומסומן נספח 4.

למיותר לציין כי עד היום טרם ניתן מענה ענייני לתלונה.

43. במכתב מיום 25.3.14 התקבלה תשובת משרד המשפטים (מבת"ן) המאשרת קבלת התלונה. עוד נמסר כי העניין בבירור.

ביום 3.7.14 נשלחה בקשה למשרד המשפטים לקבלת עדכון לגבי מצב הטיפול בתלונה.

ביום 12.8.14 נשלחה תזכורת למשרד המשפטים וכן בקשה להתעדכן במצב התיק.

במכתב תשובה של משרד המשפטים מיום 18.8.14 נמסר כי העניין נמצא בבירור.

תזכורות נוספת נשלחו ביום 29.12.14 וביום 8.4.15.

במכתבי תשובה מיום 5.1.15 ומיום 14.4.15 נמסר כי העניין עדיין בבירור.

יש לציין כי ביום 17.8.15 הוגשה תלונה מטעם התובע כנגד חוקרת מצ"ח בשם שיר אשר גבתה ממנו עדות וניסתה להניעו לחזור בו מהתלונה ואף איימה עליו כי אם לא יעשה כן יהיה צפוי לשנת מאסר נוספת. תלונה זו ותזכורת מיום 13.10.15, לא נענו.

מצ"ב העתק חלופי המכתבים נספח 5.

למיותר לציין כי עד היום טרם ניתן מענה ענייני לתלונה.

44. משלא נתקבל מענה מהיחידה הארצית לחקירת סוהרים נשלחו ביום 9.6.14, ביום 24.7.14 וביום 17.8.14 תזכורות.

במכתב תשובה מיום 24.8.14 של היחידה לחקירת סוהרים נמסר נפתח תיק משטרתי כללי שמספרו 15/14 1881 ולאחר שסי' ר' יאח"ס עיין בתלונה, החליט להעבירה להמשך טיפול משמעת שב"ס.

ביום 27.8.14 נשלחה תשובה ובה נדרשו פרטי הגורם האמון על משמעת שב"ס לצורך יצירת קשר עמו לשם מעקב.

משלא נתקבלה תשובה נשלחה ביום 1.10.14 דרישה נוספת.

במכתב תשובה מיום 6.10.14 נשלחו פרטי הגורם המטפל.

ביום 26.11.14 נשלחה דרישה לראש ענף משמעת בשב"ס לקבל עדכון במצב החקירה ותוצאותיה.

ביום 29.12.14 נשלחה תזכורת.

ביום 15.1.15 נתקבלה תשובה בחתימת קצינת פניות ותלונות ציבור בשב"ס, ר/כ אתי גובר, שעניינו: "התייחסות גורמי הרפואה בשב"ס" אליהם הועברה תלונתו של מר אבו לטיפה ל"בדיקה ומתן מענה לטענות הנוגעות למהות הטיפול הרפואי באסיר" (הדגשה במקור).

ביום 29.7.15 נשלח מכתב תגובה לתשובה הנ"ל הן ליחידה הארצית לחקירת סוהרים והן לקצין פניות הציבור של שב"ס ובה נתבקשו הבהרות לגבי אופן ביצוע הבדיקה והמשך הטיפול בתלונה שהועברה ליחידה הארצית לחקירת אנשי שב"ס, שכן המכתב הנ"ל אינו ממצא ואינו נותן מענה לכל הדרישות כפי שהועלו בתלונה מיום 23.3.14. כך צוין בפניה: "יובהר, כי תגובה זו מתייחסת לתלונה שהופנתה במקור ליאח"ס, והועברה על ידו לטיפול שב"ס.

במכתב שב"ס, תחת הפתיח: "להלן התייחסות גורמי הרפואה בשב"ס", נרשמו תקצירי רשומות רפואיות למועדים נבחרים ותו לא. ומכאן התגובה.

בחלוף כשנה ממכתב יאח"ס נבקש מיאח"ס להבהיר כדלהלן:

א. האם יאח"ס מיצה את כל פעולות החקירה בתלונה עובר להעברתה לטיפול משמעת שב"ס?

ב. אילו פעולות חקירה בוצעו ביאח"ס?

ג. האם בהעברת התלונה מיאח"ס "להמשך טיפול משמעת שב"ס" הועברו ליחידה לפניות הציבור בשב"ס כל סמכויות החקירה וההחלטה בתיק התלונה ובכך הסתיים הטיפול של יאח"ס מכל וכול, או שמא יאח"ס השאיר בטיפולו חקירה של היבטים שמעבר להתייחסות גורמי הרפואה בשב"ס הנוגעות למהות הטיפול הרפואי באסיר"?

ככל שהתשובה בחיוב, נבקש להודיע באילו היבטים נמשך הטיפול, מהו סטטוס הטיפול בהיבטים אלה, ומה הצפי לסיום פעולות אלה ולקבלת החלטה סופית בתיק זה?

בחלוף למעלה מחצי שנה ממכתב שב"ס, נבקש מהיחידה לפניות הציבור בשב"ס להבהיר כדלקמו:

א. מי הם גורמי הרפואה אליהם פנתה היחידה לפניות הציבור, ובאיזה אופן התקבלה התייחסות גורמים אלה?

ב. האם הועברה התייחסות גורמי הרפואה הישירים להתייחסות הדרג הממונה על כל אחד מהם?

ג. האם התקבלה תגובת הדרג הממונה על כל אחד מהם?

ד. מהם הממצאים שנקבעו במסגרת הטיפול בתלונה ביחידה לפניות הציבור?

ה. מהן המסקנות האופרטיביות שהתקבלו ביחידה לפניות הציבור לאחר שקיבלה לידיה את התייחסות מכלול הגורמים הרפואיים?

ו. האם היחידה לפניות הציבור בשב"ס העבירה ליאח"ס, ו/או לגורם כלשהו, ממצאי חקירה כלשהם, מעבר להתייחסות גורמי הרפואה שנרשמו במכתב למוקד?

ככל שהתשובה בחיוב נבקש לקבל לידינו התייחסויות אלה.

ז. בהתייחס לכתב התלונה, ולתיעוד ברשומות הרפואיות החל ביום המעצר של מר אבו לטיפה, האם נקטה היחידה לפניות הציבור בשב"ס בפעולות נוספות מעבר לבקשת התייחסות של הגורמים הרפואיים?"

עוד צוין בפניה כי: "עד היום לא התקבלה במוקד הודעה כלשהי בדבר המשך הטיפול בתיק התלונה אך גם הודעה פורמאלית על סגירת תיק החקירה, ולרבות יידוע בדבר תוצאותיה - ממצאים מסקנות והחלטות, כמקובל בסיום הטיפול בתיק תלונה - לא התקבלה".

המכותבים נתבקשו להבהיר מי הגורם שאמור להחליט על סגירת תיק התלונה.

בפניה הודגש כי: "ההבהרות דלעיל נדרשות לנוכח האמור במכתב השב"ס למוקד. שהרי, האמור במכתב זה כלל אינו מתייחס לנטען בכתב התלונה ואפילו לא לטענות הנוגעות למהות הטיפול הרפואי באסיר. מכתב שב"ס אינו אלא רשימה בררנית, ולא תמיד מדויקת, של חלק מהרשומות הרפואיות, שצורפו לכתב התלונה. האם מישחו ביחידה לפניות הציבור חשב שתוכן אינו ידוע לנו? האם מישחו סבר שסיפור חוזר על השתלשלות הטיפול הרפואי במר אבו לטיפה, ואמירה לסיכום: "נכון להיום מרגיש טוב ללא תלונות רפואיות..." ניתן בכלל לקבל כ"מענה" לנטען בכתב התלונה?

לא יכול להיות ספק, שהעניינים שפורטו בתלונה מתאריך 23.4.14, עלו, בין היתר, מהרשומות הרפואיות בתיק הרפואי של מר אבו לטיפה בשב"ס, אליהן נעשתה הפניה מפורשת בגוף התלונה והעתקיהן צורפו כנספחים לתלונה. ולא יכול להיות ספק, שתיעוד זה תומך בטענות המתלונן ואף חושף ביקורת קשה של רופאי שב"ס על טיפול שאינו הולם את מצבו הבריאותי. ולא יכול להיות ספק שהמכלול חושף כשל מערכתי חמור בטיפול במר אבו לטיפה, כאשר חלקו באחריות גורמים בשב"ס. רשומות אלה מצביעות על חשד להפרת הדין כלפי מר אבו לטיפה ולכשל ברור חמור ומתמשך בטיפול הרפואי בו. ועל בסיס זה נדרש יאח"ס במפגיע לחקור להסיק מסקנות ולנקוט באמצעים כנגד האחראים והמבצעים.

יתר על כד. תוכנו של מכתב שב"ס, המתיימר לתת מענה למעשים ולמחדלים שנמנו בכתב התלונה, מעוות את היוצרות. האמור בו יוצר רושם, כאילו הייתה הפניה ליאח"ס רק כדי להיוודע האם מר אבו לטיפה קיבל טיפול רפואי בתקופת מעצרו ומה שלומו "נכון להיום".
האם לנוכח האמור במכתב שב"ס יכול להיות ספק כלשהו שהיחידה לתלונות הציבור בשב"ס לא עשתה מלאכתה נאמנה?

מצער שעד היום, ה"מענה" היחיד שהתקבל לתלונה מתעלם באופן בוטה מכל האמור בה. אין במכתב שב"ס ולו התייחסות עניינית אחת לתמיהות ולטענות החמורות בעליל שהועלו בגוף התלונה וגובו בתיעוד רפואי מתקופת מעצרו.

ולכן, ולמניעת כל ספק, מודגש בזאת: אנחנו עומדים על חקירה בשקידה ראויה ומענה ראוי לטענות המהותיות בסעיפים 16-31 בכתב התלונה מיום 23.3.14, בין מיאח"ס ובין משב"ס".

המכותבים נדרשו ליתן תשובות הולמות לכל השאלות המפורטות בתגובה.

למיותר לציין כי עד היום טרם התקבל מענה.

מצ"ב העתק חלופי המכתבים ומסומן נספח 6.

אחריות המדינה:

גרימת נזק ראייתי מהותי:

45. בעקבות האירוע שלטונות הנתבעת היו אמורים לבצע חקירה ועל פי ממצאיה היו אמורים להינקט הליכים משמעותיים ו/או פליליים נגד מי מאנשי כוחות הביטחון השונים.

46. כאמור בעקבות האירוע דן נפתחה חקירה ע"י מצ"ח, שב"ס ומבתי"ן, אך כפי שהובא לעיל החקירה מנוהלת בעצלתיים, תוך שימוש בתכסיסי השהייה והתחמקות, דבר שאינו מתיישב על חומרת העבירות הנטענות והעובדה כי קיימות ראיות למכביר המעידות באופן ישיר על מעורבותם של אנשי כוחות הביטחון כנטען ע"י התובע אשר לא רק עונות על דרישת הסיכוי הסביר להרשעה אלא אף הרבה יותר מכך וספק אם הנתבעת ו/או כוחותיה פעלו כחוק ו/או לפי הנהלים ו/או לפי ההנחיות.

47. התובע יטען כי הנתבעת ו/או מי מטעמה לא ביצעו חקירה כראוי ובכך גרמו לו נזק ראייתי מהותי ו/או כל חסר מהותי יש לשקול לחובתם ו/או יש בהתנהגותם כדי להעביר אליהם את נטל ההוכחה והשכנוע כי לא התרשלו ולא חבים בגין הנזק שנגרם לתובע.

48. התובע טוען כי חקירה נאותה הייתה קובעת כי פגיעות התובע אירעו בהתרשלות פושעת ו/או בחוסר זהירות ו/או תוך הפרת ההוראות והנהלים ו/או הוראות חקוקות של הנתבעת ו/או מי מטעמה, שכשלו בלשמור על שלימות גופו ונפשו של התובע.

49. חקירה כזו לא בוצעה, ככל הנראה, ויש בכך התרשלות ו/או הפרת חובה חקוקה, שבגינם יש לחייב הנתבעת באחריות לאירוע.

50. התובע טוען כי הנתבעת ו/או מי מטעמה הפרו חובה חקוקה בכך שלא חקרו את המקרה, ובין השאר הפרו את סעיף 282 לחש"צ, אשר זו לשונו: "הגיעה לפרקליט הצבאי הראשי תלונה כאמור בסעיף 278, 279 או בדרך אחרת, יכול הוא לעשות אחד הדברים האמורים בסעיף 280 או 281 או להורות על עריכת חקירה מוקדמת אף אם כבר נערכה בה בדיקה...".

51. התובע טוען כי לאור חומרת התלונה, נשוא התלונה, קודשת חיי אדם והאינטרס הציבורי בבירורה, סמכות שברשות זו לפתוח בחקירה הופכת לסמכות שבחובה. ראו לעניין זה בספרו של יצחק זמיר הסמכות המנהלית (1996) א 224 (להלן: זמיר).

52. אכן, בית משפט זה פסק לא אחת, כי בנסיבות מקרה מסוים, כאשר כל השיקולים תומכים בהפעלת הסמכות בדרך אחת, הרי שעל אף לשון החוק, תתפרש הסמכות כסמכות שבחובה. כך נפסק בבג"צ 3094/93 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממשלת ישראל, פ"ד מז(5) 404, בעניין סמכותו של ראש הממשלה להעביר שר מתפקידו: "יש נסיבות שבהן עולה המסקנה - גם לגבי סמכות שבשיקול-דעת כי הימנעות מהפעלת הסמכות היא בלתי סבירה במידה היורדת לשורשו של עניין... סמכות הרשות הופכת לסמכות שבחובה כאשר הנסיבות העובדתיות הן כאלה שערכי היסוד של השיטה החוקתית והמשפטית שלנו הופכים את אי-הפעלתה של הסמכות לבלתי סבירה באופן היורד לשורשו של עניין." (שם, בעמוד 421)

53. סמכות דומה לזו של הנתבעת ניתנה במשפט הפלילי למשטרת ישראל על-פי הוראת סעיף 59 (סיפא) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ). על-פי סעיף זה, כאשר נודע למשטרה על עבירה שהיא פשע, **חייבת** היא לפתוח בחקירה ואין החוק מותר לה שיקול דעת ואפשרות לסרב לפתיחת החקירה.

תקיפה:

54. התובע יטען כי הנתבע ו/או כוחותיה תקפו אותו ו/או פגעו בו שלא כדין הן ע"י ביצוע המעשים ו/או המחדלים שתוארו לעיל או בדרך אחרת. כתוצאה מהתקיפה נגרמה לו פגיעה פיזית ונפשיות קשות.

רשלנות:

55. התובע היה בחזקת הנתבעת ו/או מי מטעמה ו/או במשמרת חוקית ועל הנתבעת ושלוחיה חלה החובה לדאוג לבריאותו ולשלמותו הגופנית והנפשית. משהנתבעת ושולחיה לא עמדו בחובתם זו, נושאים הם באחריות בגין האירועים והנזק אשר נגרם לתובע בגינם, וזאת ללא קשר לטיב ההתנהגות הרשלנית אשר גרמה לאירועים עצמם.

56. התובע טוען כי הנתבעת אחראית לכל נזקיו הואיל ובמעשיה ו/או במחדליה ו/או של מי מטעמה היא התרשלה כלפיו ו/או לא נהגה באופן זהיר ו/או הפרה את חובת הזהירות כלפיו לפי סעיפים 35 ו-36 לפקודה, כמפורט להלן:

א. התירה לכוחות הבטחון להשתמש בכוח מופרז כנגדו ו/או לא פיקחה על ביצוע ההוראות האוסרות לפגוע פגיעה כזו בתובע.

ב. לא הכשירה ו/או לא הדריכה את כוחות הבטחון לגבי התנהגותם בנסיבות המקרה, ובהתחשב במצבו של התובע.

ג. אנשיה הפעילו כוח לא סביר ו/או לא זהיר ו/או בניגוד להוראות המשטרה ו/או מגייב ו/או הצבא.

ד. נעשה שימוש לא סביר בכוח ללא כל הצדקה ומבלי שנקפה סכנה לחיים.

ה. התובע הוכה לאחר שנעצר ע"י כוחות הבטחון מבלי שנסקפה ממנו סכנה כלשהי לשלום החיילים ו/או השוטרים המכים ו/או לסדר הציבורי. תמור מכך התובע הוכה אף כשהוא היה אזוק ולאחר שדיווח על בעיותיו הרפואיות הקשות.

ו. הנתבעת לא נתנה לאנשיה הוראות מפורשות האוסרות שימוש בכוח לא סביר בנסיבות המקרה ו/או לא מנעה התעללות פיזית ונפשית.

ז. הנתבעת לא הכשירה את כוחות הביטחון לגבי שימוש בכוח ו/או לא הזהירו אותם מפני שימוש לא סביר בכוח.

ח. הנתבעת לא נתנה בידי אנשיה הוראות ברורות לגבי שימוש בכוח פיזי ו/או לא הדריכה אותם ופקחה על ביצוען באופן סביר.

ט. הנתבעת לא נתנה לכוחות הביטחון הוראות מפורשות בכתב ו/או בע"פ האוסרות שימוש בכוח פיזי בנסיבות המקרה.

- י. הנתבעת לא הכשירה את כוחות הביטחון לגבי שימוש בכוח פיזי ו/או לא פקחה על אופן פעולת כוחות הביטחון.
- יא. אנשיה שהפעילו כוח כלפי התובע, עשו זאת ללא אישור המפקד המוסמך לאשר שימוש כזה בכוח, וללא שום הצדקה.
- יב. הנתבעת הנהיגה שיטת פעולה לא זהירה ו/או נורמות לא סבירות בנסיבות נשוא המקרה ו/או לא הדריכה את כוחות הביטחון על הסכנות בביצוע פעולותיהם.
- יג. הנתבעת ו/או שליחיה ו/או נציגיהם ו/או עושי דבריה לא נתגו כפי שבר - דעת היה נוהג בנסיבות העניין.
- יד. הנתבעת לא דאגה להבהיר ו/או להגדיר ו/או להדריך את החיילים ו/או השוטרים ו/או אנשי הרפואה שהיו מעורבים באירוע את הוראות ו/או פקודות ו/או צווי ו/או הנחיות ו/או הנחיות הצבא ו/או פיקחה והדריכה שלא כיאות ערב ביצוע ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנו הוראות בטוחות כלל ו/או במידה מספיקה ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן.
- טו. הנתבעת לא תדרכה את החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה מטעמה לגבי הכללים ו/או הנהלים בעניין התנהגות עם האוכלוסייה ו/או עצורים;
- א. הנתבעת התרשלה בבחירת החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה מטעמה, שלא התאימו לביצוע התפקיד שהוטל עליהם;
- טז. הנתבעת לא הפעילה ו/או לא הפעילה די הצורך מערכת פיקוח ובקרה תקינה על מעשי ו/או התנהגות החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה מטעמה, שבעטיים נגרמו האירועים, ולא עשתה כל שביכולתה לעשות ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את האירועים ונזקיהם ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על אנשים המסורים לאחריותה.
- יז. הטילה על החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה ו/או על מי מטעמה משימות מסוכנות לביצוע, זאת בהתחשב, בין השאר, בהיעדר פיקוח ו/או בקרה מלאים ו/או חלקיים כנדרש ממדינה נאורה ו/או מרשות שלטונית סבירה על הפעולות הנעשות בשטח בכלל ובשטח מתקניה בפרט.

- יח. לא העניקה לתובע טיפול רפואי סביר ההולם את הפגיעה והתלונות.
- יט. הנהיגה שיטת פעולה לא זהירה ו/או לא הדריכה את כוחות הבטחון על הסכנות בביצוע הפעלת כח לא סביר בכלל וכלפי התובע בפרט.
- כ. לא בצעה חקירת המקרה באופן נאות וכדין ו/או לא אספה ושמרה ראיות ובכך גרמה לתובע נזק ראייתי מהותי.
- כא. התיירה או אישרה את פעולת כוחות הבטחון בדיעבד.
- כב. לא שקלה ולא הפנימה את פסקי הדין של כבי השופטת א. פרוקצ'יה בענין עבדל רחמן ושל כבי השי ע. חבש בענין מסלמה (פגיעה בראש ע"י כוחות הבטחון). הנתבעת גם לא נמנעה מהפעלת כח לא סביר כאמור בפסקי הדין.
- כג. לא קיימה מעקב ו/או ביקורת אחרי מצבו הרפואי של התובע מעת מעצרו.
- כד. לא קיימה מעקב ו/או ביקורת אחרי פעולותיהם כוחותיה כולל אנשי הרפואה.
- כה. לא הורתה על הפסקת העינויים ו/או הפעלת לחץ נגד התובע.
57. בנוסף יטען התובע יטען כי הנתבעת ו/או שולחיה ו/או מי מהם ו/או מי מעובדיהם ו/או מי משלוחיהם התרשלו במילוי תפקידם בעת מעצרו ו/או חקירתו ו/או המשך החזקתו ו/או תנאי החזקתו של התובע כלהלן, כשהטענות נטענות בנוסף ולחילופין:
- א. הפעילו נגד התובע כוח לא סביר ו/או לחץ פיזי ו/או נפשי בניגוד לחוק ו/או להלכה הפסוקה ו/או להנחיות והכללים המסבירים עניין זה. התובע יטען כי ככל שקיימים היתרים פנימיים ו/או הנחיות המתירות את שיטות חקירה כנ"ל, הרי הם בלתי חוקיים ואינם יכולים לשמש הגנה לנתבעים מאחריותם לתובע.
- ב. הפעילו אמצעי לחץ בלתי סבירים אשר לא היו ביחס ישיר לחשדות נגד התובע ו/או התעללו פיזית ונפשית בתובע.
- ג. הפעילו אמצעי לחץ במידה מעל הנדרש ובלי כל צורך. גם אם היה הכרח בשימוש באמצעי לחץ, דבר אשר מוכחש ע"י התובע, הנתבעת ושולחיה לא פעלו באופן הדרגתי כמתחייב עפ"י ההנחיות ו/או הכללים לפיהם פועלים הנתבעת ו/או שולחיה ו/או לא השתמשו תחילה באמצעים פחות חמורים ו/או מסוכנים.

- ד. התובע יטען כי שולחי הנתבעת לא קיבלו את האישורים הדרושים לאותם אמצעי חקירה אשר הפעלתם מחייבת קבלת אישור מדרג גבוה יותר.
- ה. הפעילו נגד התובע כוח פיזי ו/או לחץ פיזי ו/או נפשי בדרך בלתי סבירה ו/או בלתי מקובלת בנסיבות העניין, ומעבר לדרוש בנסיבות העניין, וזאת ללא הצדקה וללא צורך ו/או עשו שימוש מופרז בכוח וגרמו לפגיעות קשות בתובע, כל זאת תוך הפרת הוראות הנתבעת בכל הקשור להפעלת כוח.
- ו. לא היו ערים למצבו הרפואי של התובע עובר למעצר, שאודותיו קיים תיעוד במאגריהם ממצער קודם.
- ז. התעלמו מדיווחי התובע, הן במהלך המעצר, הן בזמן הבדיקות הרפואיות והן במהלך החקירה, בנוגע לבעיות הרפואיות מהם הוא סבל עוד טרם המעצר והצורך בקבלת טיפול תרופתי קבוע.
- ח. לא פעלו מיידית להפסקת אמצעי הלחץ שהפעילו כני"ל עת התברר החשש לפגיעה בתובע כני"ל.
- ט. לא פעלו כמתחייב בנסיבות העניין להגשת הטיפול הרפואי הראוי במטרה לצמצם את הפגיעה בתובע.
- י. התעלמו מההפרעות מהם סבל התובע, לא אבחנו את מחלתו ולא העניקו לו כל טיפול שיש בו לעצור את התדרדרות במצבו.
- יא. לא אבחנו את מחלת התובע למרות קיומם של סימנים ברורים, קבועים ומתמשכים.
- יב. לא נתנו לתובע ו/או נמנעו מליתן לו טיפול תואם וזאת למרות התראות חוזרות ונשנות מצד התובע, סוהרים ומצד אסירים על התדרדרות מצבו.
- יג. מנעו מהתובע קבלת טיפול התואם את מצבו ובכך לא בלמו את התדרדרות המחלה ו/או חקרו אותו חקירה מאמצת ו/או החזיקו אותו בתנאים שאינם מתיישבים עם חומרת הפגיעות שהיו לו.
- יד. לא קיימו מעקב ו/או ביקורת אחרי מצבו הרפואי של התובע מעת מעצרו, על אף תלונות התובע בעניין.

טו. לא הורו על הפסקת העינויים ו/או הפעלת לחץ נגד התובע.

טז. לא דיווח לגורמים הרלוונטיים את דבר ביצוע העוולה נגד התובע וגרימת נזק חמור לבריאותו כאמור לעיל.

יז. לא קיימו מעקב רפואי נאות לאור מצבו הרפואי הקודם ו/או אחרי פגיעותיו של התובע במהלך המעצר, עינויי התובע וגרימת נזק לבריאותו כנייל, לחילופין לא מנעו את המשך עינויו של התובע והמשך גרם נזק לבריאותו כאמור לעיל.

יח. לא פעלו ככוחות בטחון סבירים, נבונים וזהירים.

יט. לא השתמשו באמצעים סבירים אחרים, פחות חריפים, במידה והיה צורך בכאלה שעמדו לרשותם או היו צריכים לעמוד לרשותם.

כ. הפעילו כוח מופרז ו/או לחץ נפשי מבלי שקיבלו פקודה או אישור ו/או ללא נקיטת אמצעי זהירות נאותים שהתחייבו מהנסיבות.

כא. לא דווחו אמת על האירוע ולפי ההוראות ו/או בזמן אמיתי ובכך גם גרמו לתובע נזק ראייתי מהותי ו/או השמידו ראיות ובכללן קלטות.

כב. לא נקטו בכל אמצעי הבטיחות ו/או הזהירות הנדרשים כדי למנוע קרות האירוע, ולא מלאו את חובותיהם ו/או יעדיהם על פי דין לדאוג לביטחון עצורים, נחקרים ואסירים והתובע בכללם.

כג. לא קיבלו תדריכים ו/או הנחיות מספקים ונכונים מטעם הנתבעת לגבי אופן ו/או מועד ו/או היקף השימוש באלות ו/או בכוח אחר להשלטת סדר ציבורי, שמירה על שלום הציבור וביטחונו.

כד. ההנחיות ו/או התדריכים שעל פיהם פעלו החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה במהלך האירועים הינם בלתי סבירים ו/או נוסחו באופן רשלני ו/או גורף ו/או לקוני ו/או נוסחו באופן שאם יופעלו וייושמו על ידי כוחות הביטחון כלשונם עלול להיגרם נזק לגוף ולנפש.

כה. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד לחוק ו/או להוראות הצבא ו/או לפקודותיו ו/או הנחיותיו.

כו. פעלו בניגוד לנוהל בכך שהשתמשו בכוח, ללא כל הצדקה ו/או לא ניתנה אזהרה כלשהי לתובע בטרם השימוש בכח כנגדו ולא ניתנה הוראה לשימוש בכח, מטעם המפקד במקום האירוע, ואם ניתנה הרי שניתנה שלא כדין.

כז. פעלו בניגוד לנהלים המופיעים באוגדן בנושא הפעלת אמצעים להשלטת סדר ציבורי בהוצאת אגף מודיעין של המשטרה, מדור ארגון וכוננות.

כח. נקטו בשיטה פסולה.

כט. מנעו לתקופה ממושכת מהתובע קבלת טיפול רפואי ותרופתי חיוני ודרוש לאור עברו הרפואי ובכך גרמו להתדרדרות במצבו.

ל. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כח נגד התובע ללא כל הצדק שבדין ו/או כל סיבה סבירה ו/או במידה מופרזת של כח.

לא. התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי שלמות גופו ובריאותו של התובע וכן בניגוד להתנהגות כוחות בטחון סבירים ומיומנים בנסיבות דומות.

לב. לא עשו כל שביכולתם של אנשי כוחות בטחון סבירים לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובע או להקטין אותה.

לג. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעת ועושי דבריה התרשלו עת לא נתנו לתובע טיפול רפואי מיידי ו/או עיכבו את פינוי התובע לקבלת טיפול רפואי ו/או לא אפשרו מתן סיוע רפואי במהירות הראויה ו/או לא הצטיידו בחובש צבאי ו/או רופא ו/או ציוד רפואי שעשוי היה לצמצם את פגיעת התובע, בנוסף התעלמו מתלונות התובע ומנעו ממנו קבלת טיפול רפואי. התובע יטען כי במעשיהם ו/או במחדליהם של הנתבעת ו/או מי מטעמה, כאמור לעיל, הפרו את חובתם פי הדין בישראל ו/או לפי הדין הבינלאומי לספק סיוע רפואי לאזרחים המוגנים בשטח כבוש.

הדבר מעיד על עצמו:

58. התובע יטען כי לא הייתה לו הידיעה או יכולת ידיעה מה היו למעשה הנסיבות שגרמו למקרה אשר הביא לידי הנזק, וכי הנזק נגרם על ידי הנתבעת ו/או שלוחיה ו/או מי מהם הייתה שליטה מלאה עליו, ונראה כי אירוע המקרה שגרם לנזק מתיישב יותר עם המסקנה שהנתבעת ו/או מי מטעמה לא נקטו בזהירות סבירה מאשר עם המסקנה שנקטו זהירות סבירה.

59. על כן, יטען התובע כי על הנתבעת הראייה שלא הייתה גבי המקרה שהביא לידי הנזק התרשלות שתחוב עליה.

60. בנוסף יטען התובע כי הנזק שנגרם לו נגרם ע"י דבר מסוכן, ועל הנתבעת הראייה שלא היתה לגבי הדבר המסוכן התרשלות שתחוב עליה.

הפרת חובת חקוקה:

61. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעת ו/או כוחות הבטחון שפעלו מטעמה ו/או עובדיהם ו/או שלוחיהם ו/או שכפופים למרותן, הפרו את החובות החקוקות שבחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"), בפקודת המשטרה (נוסח חדש) התשל"א-1971 (להלן: "הפקודה"), בתקנות המשטרה (הגדרת עבירות על המשמעת) תשט"ן – 1955 (להלן: "התקנות"), בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (להלן: "חוק היסוד").

62. התובע יטען כי כל הוראה בדין הבאה להגביל את זכויותיו המהותיות ו/או הדיוניות, דינה ביטול ו/או בטלות, מאחר ונעשתה מטעמים זרים, מטעמי אפליה, או תוך הפרתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

63. בנוסף ומבלי לפגוע בכלליות האמור יטען התובע כי הנתבעת ו/או כוחות הביטחון הפרו את החובות החקוקות שלהלן:

1. סעיף 280 (1) לחוק האוסר על עובד ציבור להשתמש לרעה בסמכותו כדי לעשות מעשה שרירותי, הפוגע בזכויותיו של אחר.
2. סעיף 329 (1) לחוק האוסר פציעת אדם בכוונה לגרום לו חבלה חמורה וכן סעיפים 333, 334 ו-335 לחוק האוסרים גרימת פציעה וחבלה חמורות וסעיף 335 (א) (2) כאשר שניים או יותר חוברים יחד לביצוע מעשה החבלה או הפציעה.
3. סעיפים 378, 379, 380 ו-382 (א) לחוק בדבר תקיפה ובדבר תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה בנסיבות מחמירות.
4. סעיף 3 לפקודה שדן בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.
5. סעיף 2 לתוספת השניה לפקודה האוסר התרשלות בביצוע התפקיד.
6. סעיף 3 לתוספת השניה האוסר התנהגות שאינה הולמת שוטר ו/או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.
7. סעיף 4 לתוספת השניה לפקודה האוסר שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכח התפקיד.
8. סעיף 19 (א) לתוספת השניה לפקודה, האוסר על שוטר לעשות שימוש בכח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקידו, בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.

9. סעיף 69 לתוספת לתקנות האוסר שימוש באלימות על ידי שוטר כלפי אדם ללא צורך.
10. סעיפים 2, 4 ו-11 לחוק היסוד בדבר החובה של כל רשות שלטונית שלא לפגוע בחייו, בגופו ו/או בכבודו של באדם באשר הוא אדם.

64. בנוסף התובע יטען כי במעשיהם ו/או במחדליהם הפרו הנתבעת ו/או מי מטעמה ו/או שלוחיה שלא כדין החובות המוטלות על כתפיהם מכוח הדין, להלן:

א. סעיף 322 לחוק העונשין, תשל"ז 1970 - :

"מי שעליו האחריות לאדם שמחמת גילו, מחלתו, ליקויו הרוחני, מעצר ואו כל סיבה אחרת אינו יכול להפקיד עצמו מאותה אחריות ואינו יכול לספק לעצמו את צרכי חייו – בין שהאחריות מקורה בחוזה או בדין ובין שנועדה מחמת מעשה כשר או אסור של האחראי – חובה עליו לספק לו את צרכי מחייתו ולדאוג לבריאותו, ויראהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או על בריאותו של האדם מחמת שלא קיים את חובתו האמורה".

ב. סעיף 231 לחוק העונשין, התשל"ז 1970 - :

"הנוטל על עצמו ומבצע, שלא בשעת כורח, טיפול רפואי או כירורגי או כל מעשה חוקי אחר שיש בו או שעלול להיות בו סכנה לחיי אדם או לבריאותו – חובה עליו שתהיה לו לשם כך מיומנות סבירה ושיפעל בזחירות סבירה, ויראהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או בריאותו של אדם מחמת שלא קיים את חובתו האמורה".

ג. סעיף 337 לחוק העונשין, התשל"ז 1970 - :

"המפר ללא הצדק כדין את חובתו לפלוני צרכי מחיה או לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו או חבלה בגופו, ומסכן או עלול לסכן בכך את חייו, או פוגע או עלול לפגוע בכך בבריאותו פגיעת קבע, דינו – מאסר שלוש שנים".

ד. סעיף 277 לחוק העונשין, התשל"ז – 1970 :

"עובד ציבור העושה אחת מאלה, דינו מאסר שלוש שנים :

1. משתמש או מורה להשתמש, בכוח או באלימות נגד אדם כדי לסחוט ממנו, או מאחר שהאדם יש לו עניין בו, הודיה בעבירה או מידע בדבר העבירה;
2. מאיים על אדם, או מורה שיאיימו עליו בפגיעה בגופו או בנכסיו, שלו או של אחר שהאדם יש לו עניין בו, כדי לסחוט מן האדם הודיה בעבירה או מידע בדבר עבירה.

ה. סעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

ו. פקודות נציבות בתי הסוהר ו/או פקודות המטה הארצי ו/או על הנחיות ו/או הוראות אשר מוצאים ע"י הנתבעים או מי מהם ו/או אשר חלים עליהם, ואשר לא חלה עליהם חובת הפרסום ברשומות ואשר נועדו להגנת התובע בפרט ועצורים ו/או נחקרים בכלל.

המשפט הבינלאומי:

65. מלבד הפרת הנתבעת או מי מטעמה ו/או שלוחיה חובות חקוקות בדין הישראלי, הרי התנהגותם כאמור לעיל מהווה הפרה בועה של המשפט הבינלאומי, הן המנהגי אשר מוחל באופן ישיר במערכת המשפט, והן ההסכמי כלהלן:

א. **סעיף 31 לאמנת גנבה הרביעית בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה;** סעיף זה אוסר על כל כפיה פיסית או נפשית על מנת לקבל מידע.

ב. **סעיף 32 לאמנת גנבה הרביעית הנ"ל;** סעיף זה אוסר באופן מוחלט עינויים או כל יחס ברוטאלי אחר.

לא למיותר לציין כי על פי סעיפים 146-149 לאמנה הנ"ל, עינויים או יחס בלתי אנושי מוגדרים כפשעי מלחמה, הגן כרים אחריות פלילית אינדיבידואלית הן של המבצע והן של נותן הפקודה.

ג. **סעיף 3 לארבעת אמנות גנבה מ 1949**

הסעיף קובע כללי מינימום ובהם איסור מוחלט על עינויים, יחס אכזרי או משפיל, כשסעיף זה חל במפורש על האנשים המוחזקים במעצר.

ד. **סעיף 5 להכרזת האו"מ בדבר זכויות אדם, 1948 קובע כלהלן:**

"לא יהיה אדם נתון לעינויים ולא ליחס ו/או לעונש אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים".

ה. **סעיף 7 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות 1966,** קובע איסור מוחלט כלהלן:

"לא יועמד אדם בפני עינויים או בפני יחס או עונש אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים".

סעיף 4 לאותה אמנה קובע כי לא ניתן לגרוע מהוראות סעיף 7 חרף מצב חירום.

ו. אף האמנה נגד עינויים ונגד יחס ועונשים אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים

משנת 1984, אוסרים באופן מוחלט הפעלת עינויים או אמצעי לחץ או יחס אכזרי או משפיל כנגד נחקרים בידי אנשי רשות.

נזקי התובע:

66. מאז האירוע וכתוצאה ממנו התובע סובל מפגיעות ומכאבים המגבילים אותו ויגבילו אותו בתפקודו בחיי היום יום בכלל ובכושר השתכרותו בפרט.
מצ"ב תיעוד רפואי ומסומן ו'.

67. התובע מסכים לעמוד לבדיקת מומחים רפואיים מטעם הנתבעים ככל שיידרש.

68. מאז האירוע וכתוצאה ממנו נפגע כושר השתכרותו של התובע, נגרם לו ויגרם לו הפסד השתכרות, הכולל הפסד זכויות סוציאליות ונלוות מכוח הדין, הסכמים קיבוציים, צווי הרחבה, הסדרים קיבוציים והסכמים אישיים.

69. מאז האירוע וכתוצאה ממנו התובע זקוק ויזדקק להוצאות רפואיות ולמעקב רפואי, כולל השתתפות חולה בתרופות ובביקורים אצל רופא.

70. מאז האירוע וכתוצאה ממנו זקוק התובע ויזדקק להוצאות ניידות מיוחדות.

71. מאז האירוע וכתוצאה ממנו התובע זקוק ויזדקק לסייעוד ועזרת הזולת, באחזקת בית, בקניות ובמשק בית.

72. כתוצאה ישירה מהאירוע נגרמו לתובע נזקים מיוחדים וכלליים ובית המשפט הנכבד מתבקש בזה לפוסקם לפי החלוקה להלן או לפי כל חלוקה אחרת שימצא כצודקת בנסיבות העניין כמפורט להלן:

הנזק המיוחד:

א. הפסד השתכרות בעבר	100,000 ₪.
ב. עזרת צד ג' בעבר	50,000 ₪.
ג. הוצאות רפואיות בעבר	25,000 ₪.
ד. הוצאות נסיעה בעבר	25,000 ₪.


הנזק הכללי:

1. הפסד השתכרות או כושר השתכרות בעתיד.
2. כאב וסבל ואובדן הנאות חיים.
3. הוצאות רפואיות בעתיד.

4. הוצאות ניידות בעתיד.
5. סיעוד ועזרת הזולת בעתיד.

73. לבית המשפט הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה זו.

74. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת לדין, לשום נזקי התובע, ולחייבה לשלם לתובע את מלוא נזקיו בצירוף הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד, כל אלה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין.



גאדה חליחל יאסין, עו"ד
ב"כ התובע